

var det, som i 1850 i Anledning af Undervisningsloven og flere andre Sager i Paris modfattede sig? (Munterhed.) Det var igjen det samme Slags Folk, som jeg ikke maa nævne (Munterhed). Og see vi nu hen til Oppositionspartiet her i denne Sal, ja, da see vi godt, hvem det er, som staaer i Spidsen derfor (Støi, Formanden ringer.)

Formanden: Jeg beder atter den ærede Rigsdagsmand om at holde alle Standsforskjelligheder udenfor Discussionen. Rigsdagens Medlemmer ere Rigsdagsmænd og skulle som Rigsdagsmænd tale og stemme efter deres Overbeviisning uden Hensyn til hvilken Stand de høre (Hør! Bravo!).

Rugaard: Jeg skal da sluttelig kun opfordre enhver Rigsdagsmand, enhver loyal og frihedselvende Rigsdagsmand til at stemme for det Kongelige Budskabs Vedtagelse. Jeg kunde gjerne tilraabe de Mænd, som danne Oppositionen, et bibelsk Ord, om det maatte være mig tilladt, og det skulde da være til de Lærde det bibelske Ord: Du raser Paulus! Din megen Lærdom gjør Dig rasende! (Stærk Latter, Formanden ringer.)

Formanden: Jeg maa bede om Nollighed! — Folkethingsmanden for Holbet Amis 5te Kreds har Ordet.

Andresen: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 1ste Kreds har Ordet.

Belschow: De langvarige Forhandlinger om det kongelige Budskab angaaende Arvefølgen nærme sig deres Ende. Det haab, man nærede, at den Uenighed, som tidligere fandt Sted om det kongelige Budskabs Antagelse i sin Heelhed, vilde ved en nøiagtig Drøftelse af Spørgsmaalet efterhaanden hæves, synes desværre at skulle blive skuffet. Vi have, navnlig i de sidste Dage, hørt en Række af Erklæringer af forskjelligte af Rigsdagens ærede Medlemmer, som gaae ud paa, at de ikke ifølge deres Overbeviisning kunne gaae ind paa Antagelsen af det kongelige Budskab i dets Heelhed. Vi hør vistnok ikke tvivle paa, at disse hæderlige Mænd, før de afgave en saadan Erklæring, have nøie overveiet, at man ikke ved at følge sin Overbeviisning er retfærdiggjort, før man tillige kan give sig selv det

Bidnesbyrd, at man har anvendt al mulig Anstrængelse, veiet paa det Nøieste alle Grunde for og imod, for at komme til en rigtig, klar og sikker Overbeviisning. Man bør saameget mindre tvivle derom, hvor der handles om en Gjenstand af saadan Vigtighed som den, der her forhandles, og befinder sig i et Tilfælde, hvor en Minoritet af $\frac{1}{4}$ af Forsamlingen kan ved sin Opposition omstyrte, hvad den store Pluralitet er enig om. Man bør altsaa i denne Henseende holde sig forvisset om, at Alt er vel overveiet; imidlertid kan jeg ikke nægte, at naar jeg kaster Blikket tilbage paa Forhandlingerne, — og jeg har fulgt dem med ubeelt Opmærksomhed fra Begyndelsen til Enden — saa forekommer det mig besynderligt, at de, der have erklæret sig imod Budskabets Antagelse i dets Heelhed, sjeldent eller med en enkelt Undtagelse maaskee albrigere gaaede ind paa et Spørgsmaal, som forekommer mig at være af allerførste Vigtighed ved denne Sags Afgjørelse, den nødvendige Forbindelse nemlig, som findes mellem Ophævelsen af Kongelovens Arvefølge og Londonnertraktatens Bestemmelser. De, der have vægret sig ved at gaae ind paa Budskabet, have i Almindelighed udtalt sig meget vidtløftigt om Kongeloven og tillagt den Fortrin, som jeg troer, den slet ikke tilkommer; de have betragtet den som et Palladium, og ei blót paastaet, at den er nødvendig til i Fremtiden at holde Landene sammen, men endog villet gjøre gjældende, at den allerede i Fortiden har havt den Fortjeneste, uagtet jo den cognatistiske Arvefølge hidtil slet ikke er kommen til Anvendelse. Man har overhovedet omtalt denne Arveløvs Ophævelse, som om her ikke var Tale om at ophæve den agnatist-cognatistiske Arvefølge og sætte den agnatistiske istedet, men om at forandre Riget fra et Arverige til et Valgrige. Paa den anden Side har man især fremhævet de Farer, der skulle true Riget med Hensyn til det saakaldte Gottorpste Forbehold, uagtet det fra den modsatte Side er blevet gjentagne Gange gjort indlysende, at dette Forbehold ikke er af nogen stor Betydning. Hvad derimod Spørgsmaalet om Ophævelsen af Kongelovens Arvefølge angaaer, da har man under Forhandlingerne sjeldent indlaet sig derpaa. Vistnok